ISSN (print) 2708-7530
Наукові перспективи № 9(63) 2025

УДК 351.74:331.5

https://doi.org/10.52058/2708-7530-2025-9(63)-148-159

Запорожець Тетяна Володимирівна доктор наук з державного управління, доцент, професор кафедри глобальної та національної безпеки, Навчально-науковий інститут публічного управління та державної служби Київський національний університет імені Тараса Шевченка, м. Київ, https://orcid.org/0000-0003-1914-9481

СОЦІАЛЬНИЙ ДІАЛОГ ТА ДЕРЖАВНО-ГРОМАДСЬКЕ ПАРТНЕРСТВО ЯК ЧИННИКИ ФОРМУВАННЯ РЕГІОНАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ ЗАЙНЯТОСТІ НАСЕЛЕННЯ

Анотація. У статті обґрунтовано роль соціального діалогу та державно-громадського партнерства як ключових чинників формування регіональної політики зайнятості населення в Україні. Проаналізовано сучасні трансформації ринку праці під впливом інтеграційних процесів, демографічних змін, цифровізації та післявоєнних викликів, що актуалізують необхідність адаптації регіональної політики зайнятості до європейських стандартів. Проведено аналіз міжнародних та вітчизняних досліджень, зокрема аналітичних звітів Європейської комісії та ОЕСР, які підкреслюють значення інституалізованого соціального діалогу та мультиакторних партнерств для підвищення адаптивності ринків праці та ефективності політики зайнятості. Встановлено, що соціальний діалог виступає інструментом консолідації інтересів влади, роботодавців і працівників, а державно-громадське партнерство – механізмом узгодження цілей та ресурсів для підвищення ефективності політики у досліджуваній сфері. Проаналізовано моделі тристороннього соціального партнерства, мережевих моделей співробітництва, проєктних ініціатив та консультативних платформ, визначено їх сильні сторони, обмеження та потенціал адаптації до українських регіональних умов. Виявлено, що найбільші проблеми локального впровадження соціального партнерства пов’язані з низьким рівнем інституційної спроможності органів місцевого самоврядування, нерівномірним розвитком інфраструктури, обмеженою участю громадських організацій та профспілок. Проаналізовано технологічне забезпечення соціального діалогу, зокрема електронні платформи, інформаційно-аналітичні системи, цифрові кабінети для взаємодії органів влади, бізнесу та громадськості. Встановлено, що цифровізація підвищує прозорість, інклюзивність та результативність регіональної політики зайнятості, сприяє інтеграції локальних ініціатив у національні та європейські рамки. Зроблено висновок, що системне використання моделей державно-громадського парт-

нерства у поєднанні з цифровими технологіями забезпечує модернізацію регіональної політики зайнятості, стимулює економічний розвиток, посилює соціальну згуртованість та гармонізує українські підходи з європейськими стандартами соціального партнерства.

Ключові слова: соціальний діалог, державно-громадське партнерство, регулювання регіональної політики зайнятості, місцеве самоврядування, цифровізація, євроінтеграція, соціальне партнерство.

Zaporozhets Tetiana Volodymyrivna Doctor of Science of Public Administration, Associate Professor, Professor of the Department of Global and National Security of Educational and Scientific Institute of Public Administration and Civil Service, Taras Shevchenko National University of Kyiv, Kyiv, https://orcid.org/0000-0003-1914-9481

SOCIAL DIALOGUE AND PUBLIC-CIVIL PARTNERSHIP AS FACTORS OF REGIONAL EMPLOYMENT POLICY FORMATION

Abstract: The article substantiates the role of social dialogue and public–civil partnership as key determinants in shaping regional employment policy in Ukraine. It examines contemporary transformations in the labor market influenced by integration processes, demographic changes, digitalization, and post-war challenges, which underscore the necessity of adapting regional employment policies to European standards. The study analyzes international and domestic research, including analytical reports by the European Commission and the OECD, highlighting the importance of institutionalized social dialogue and multi-actor partnerships for enhancing labor market adaptability and employment policy effectiveness. It is established that social dialogue functions as a mechanism for consolidating the interests of authorities, employers, and employees, while public–civil partnership serves to align objectives and resources to improve policy outcomes. The article examines models of tripartite social partnership, network-based cooperation, project initiatives, and consultative platforms, identifying their strengths, limitations, and potential for adaptation to Ukrainian regional contexts. The study finds that major challenges in local implementation of social partnership relate to low institutional capacity of local governments, uneven infrastructure development, and limited participation of civil society organizations and trade unions. The technological support of social dialogue, including electronic platforms, information-analytical systems, and digital offices for interaction among authorities, businesses, and civil society, is analyzed. It is established that digitalization enhances transparency, inclusiveness, and effectiveness of regional employment policy and facilitates the integration of local initiatives into national and European frameworks. The study concludes that systematic application of

public–civil partnership models in combination with digital technologies ensures modernization of regional employment policy, stimulates economic development, strengthens social cohesion, and harmonizes Ukrainian approaches with European standards of social partnership.

Keywords: social dialogue, public–civil partnership, regional employment policy, local governance, digitalization, European integration, social partnership.

Постановка проблеми. Сучасні процеси трансформації ринку праці України відбуваються в умовах посилення інтеграційних викликів, що зумовлює необхідність адаптації регіональної політики зайнятості до європейських стандартів соціального розвитку. Одним із основних чинників забезпечення ефективності регулювання зайнятості є розбудова соціального діалогу та державно-громадського партнерства, здатних створити інституційні передумови для балансу інтересів влади, бізнесу та найманих працівників. На регіональному рівні значущість цього підходу зростає, оскільки саме тут відбувається безпосередня взаємодія між органами місцевого самоврядування, роботодавцями, профспілками та іншими інститутами громадянського суспільства у вирішенні проблем працевлаштування, професійної адаптації та підвищення конкурентоспроможності робочої сили. Водночас посилення процесів децентралізації, післявоєнні виклики та євроінтеграційні зобов'язання України актуалізують необхідність модернізації підходів до формування регіональної політики зайнятості. У цьому контексті соціальний діалог постає не лише як механізм узгодження інтересів, але й як стратегічний ресурс соціальної консолідації, здатний підвищити результативність управлінських рішень у сфері зайнятості. Незважаючи на задекларовану у національному законодавстві та стратегічних документах важливість соціального діалогу й соціального партнерства, на практиці їх ефективність на регіональному рівні залишається обмеженою. Недостатня інституційна спроможність органів місцевого самоврядування, нерівномірний розвиток інфраструктури ринку праці, низький рівень залучення громадських організацій та профспілок до прийняття рішень, а також слабка адаптація європейських моделей партнерства стримують формування збалансованої та результативної політики зайнятості. З огляду на це виникає потреба в комплексному науковому аналізі ролі соціального діалогу та державно-громадського партнерства у формуванні регіональної політики зайнятості населення. Це дозволить окреслити існуючі проблеми та бар'єри та запропонувати напрями вдосконалення механізмів взаємодії суб'єктів ринку праці з урахуванням європейських стандартів та національних особливостей соціально-економічного розвитку.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Сучасна наукова дискусія щодо ролі соціального діалогу і державно-громадського партнерства у сфері

зайнятості відображається в низці міжнародних аналітичних публікацій, національних стратегічних документів і спеціалізованих досліджень. Аналітичні звіти Європейської комісії [1, 12] та ОЕСР [2] підкреслюють, що інституалізований соціальний діалог і партнерські моделі сприяють підвищенню адаптивності ринків праці до структурних змін (зміни попиту на навички, демографічні зсуви, цифровізація) та покращенню результатів працевлаштування; водночас підкреслюється потреба у регіональній орієнтації політик із урахуванням місцевих структурних дефіцитів і потенціалів. Останні публікації ЄС про нові формати співпраці служб зайнятості демонструють трансформацію від традиційного надання послуг щодо працевлаштування до мережевих екосистем, які об'єднують публічні служби, приватних роботодавців, громадські ініціативи та освітні інституції. Ці ініціативи орієнтовані на обслуговування вразливих груп, пришвидшення інтеграції в ринок праці та надають корисні емпіричні кейси для адаптації в Україні. Вітчизняні наукові дослідження і практичні напрацювання показують, що на національному рівні існує формальний консенсус щодо важливості соціального діалогу, але механізми його реалізації на місцях залишаються недостатньо розвиненими [4]. На рівні державної політики останні ініціативи уряду України свідчать про активізацію зусиль щодо створення національної стратегії зайнятості та підсилення людського капіталу. Розробка проекту Стратегії зайнятості населення (2025) [3] підтверджує прагнення інтегрувати європейські підходи і цифрові інструменти у регіональну політику праці. Однак публічні дискусії фіксують ризики нерівномірного доступу регіонів до ресурсів і технологічної інфраструктури. Платформа SPILNO [9] та ініціативи з цифрової трансформації громад [10, 11] ілюструють: технологічні інструменти можуть суттєво розширити інклюзивність і прозорість діалогу, проте їх ефективність корелює з рівнем цифрової грамотності, мережевою інфраструктурою та адмініструванням на місцях.

Мета статті - дослідити роль соціального діалогу та державно-громадського партнерства у формуванні ефективної регіональної політики зайнятості населення, визначити оптимальні моделі співпраці держави, бізнесу та громадянського суспільства для підвищення узгодженості управлінських рішень, стійкості ринків праці та розвитку людського капіталу на регіональному рівні.

Виклад основного матеріалу. Формування регіональної політики зайнятості на високому рівні результативності неможливе без належного розвитку соціального діалогу та державно-громадського партнерства, які виступають важливими інструментами для узгодження інтересів стейкхолдерів та врахування специфіки локальних ринків праці. Саме через ці інструменти відбувається консолідація зусиль влади, роботодавців і працівників задля розв'язання проблем зайнятості, підвищення конкурентоспроможності робочої

сили та адаптації соціальної політики до сучасних викликів на національному та регіональному рівнях. Звіт Європейської комісії з питань праці «Employment and Social Developments in Europe 2023» демонструє обґрунтування ролі соціального діалогу у підвищенні якості регіональних політик зайнятості. У ньому підкреслюється, що активний діалог між державною владою, роботодавцями та працівниками сприяє мобілізації спільних ресурсів і знань, необхідних для ефективного розв'язання проблем безробіття та підтримки локального економічного розвитку. Особливий акцент зроблено на впровадженні інклюзивних механізмів, які дозволяють розширити участь громадськості у прийнятті рішень, створюючи гнучкі платформи для адаптації політики до динамічних змін ринку праці, що є надзвичайно актуальним в умовах сучасних економічних коливань та глобалізації [1].

Значний потенціал має європейська практика впровадження регіональних консультаційних рад із соціальних питань, які об'єднують представників органів влади, роботодавців і профспілок у формулюванні й реалізації політик зайнятості. Дослідження Організації економічного співробітництва та розвитку (ОЕСР) свідчать, що ці механізми сприяють підвищенню узгодженості дій між усіма сторонами, формуванню атмосфери довіри та створенню передумов для сталого економічного зростання в регіонах. Такий підхід дозволяє враховувати особливості локального розвитку та різноманітні інтереси, що перетворює соціальний діалог у дієвий інструмент управління зайнятістю [2].

Європейський досвід свідчить про ефективність соціального діалогу у регулюванні зайнятості. Зокрема, у країнах ЄС соціальний діалог є невід'ємною частиною соціальної політики, що сприяє стабільності ринку праці, зниженню рівня безробіття та покращенню умов праці. Однак трансформація цих підходів під національні особливості України, враховуючи процеси децентралізації та євроінтеграційні зобов'язання, потребує особливої уваги та адаптації. Потрібно зважати на те, що в нашій країні інституційна спроможність органів місцевого самоврядування та рівень залучення громадських організацій залишаються на недостатньому рівні, що стримує ефективність соціального партнерства.

Важливим кроком є адаптація та імплементація європейських стандартів соціального партнерства та соціального діалогу в Україні, що передбачені в проекті Стратегії зайнятості населення, та створення регіональних платформ державно-громадського партнерства. Ці платформи покликані не лише забезпечити оперативне реагування на локальні виклики, пов'язані з демографічними змінами та економічною кон'юнктурою, але й стимулювати розвиток людського капіталу через посилення координації і співпраці між усіма учасниками ринку праці. Стратегія також враховує важливість модернізації інфраструктури зайнятості у регіонах та підвищення ролі місцевих органів влади у формуванні збалансованої політики працевлаштування [3].

В Україні, незважаючи на юридичне закріплення соціального діалогу, нестача ресурсів та слабка спроможність органів місцевого самоврядування стримують реалізацію повноцінного партнерства. Науковці виокремлюють низку проблем, серед яких нерівномірний розвиток інфраструктури ринку праці, низький рівень залучення громадських організацій, що призводить до обмеженої адресності політики зайнятості на рівні громад. Вказане зумовлено низьким рівнем інституційної спроможності органів місцевого самоврядування, недостатньою активністю громадських організацій та профспілок, а також відсутністю чітких механізмів взаємодії між усіма учасниками соціального діалогу. Ці проблеми накладають суттєві обмеження на формування адресної і результативної політики зайнятості в регіонах, що зумовлює потребу в розробці нових підходів для посилення інституційної спроможності місцевих органів влади та стимулювання державно-громадського партнерства [4].

Для подолання цих труднощів варто звернути увагу на успішні приклади державно-громадського партнерства у європейських країнах. Наприклад, у Польщі регіональні ради соціального діалогу активно консультують органи місцевої влади з питань створення робочих місць та підвищення кваліфікації робочої сили, що демонструє ефективність партнерського підходу у трансформації зайнятості на місцевому рівні. Такі моделі покращують якість прийнятих рішень та сприяють сталому розвитку локальних ринків праці, що особливо важливо в сучасних умовах мобільності робочої сили та структурних змін у суспільстві [5].

Функціонування моделей державно-громадського партнерства в регіональній політиці зайнятості базується на різних формах співпраці між державою, бізнесом і громадським сектором, які адаптовані під місцеві умови і специфіку ринку праці. Вони відрізняються за складом учасників, інституційними механізмами та глибиною інтеграції, однак спільною рисою є прагнення досягти більшої узгодженості соціально-економічної політики й підвищення стійкості регіональних ринків праці.

Однією з найбільш поширених і ефективних є модель тристороннього соціального партнерства, яка передбачає системну взаємодію між органами влади, роботодавцями і представниками працівників або їх профспілками. Ця модель стала фундаментом соціального діалогу в країнах ЄС і відома своєю здатністю балансувати інтереси різних груп у сфері зайнятості, соціального захисту та професійного навчання. Її особливість полягає в інституціоналізації процесів: правові норми ЄС, зокрема положення Маастрихтського та Лісабонського договорів, закріпили право профспілок і роботодавців на колективні переговори та консультації з місцевими органами влади. Це забезпечує високий рівень довіри і прозорості у прийнятті рішень, а також стабільність у відносинах між ключовими акторами ринку праці [6].

Інша поширена модель - мережеве державно-громадське партнерство, що охоплює не лише традиційних учасників (влада, бізнес, профспілки), а й освітні та наукові установи, бізнес-асоціації, громадські організації, фонди. Така модель вирізняється гнучкістю та здатністю швидко адаптуватися до змін, створюючи умови для інтеграції ресурсів і спільного впровадження інноваційних рішень на локальному рівні. У документах Європейської комісії цей підхід визначається як стратегічна відповідь на виклики динамічного ринку праці, оскільки дозволяє синхронізувати політику зайнятості з освітніми програмами та інноваційними практиками. Особливо важливим є те, що мережеве партнерство підтримує розвиток регіональних інноваційних кластерів і сприяє довгостроковій конкурентоспроможності економіки [7].

Модель державно-громадського співробітництва здебільшого орієнтована на реалізацію цільових програм та проєктів у сфері працевлаштування і професійного розвитку. У такій моделі держава виконує координуючу та регулятивну функцію, забезпечуючи організаційно-правові рамки діяльності та часткове фінансування; бізнес-структури зосереджуються на створенні робочих місць, організації стажувань і професійних програм підготовки кадрів. Досвід країн Центральної Європи свідчить, що подібна форма співпраці сприяє підвищенню якості послуг ринку праці та розширенню їх доступності, зокрема для соціально вразливих груп населення (молодь, довготривало безробітні, особи з інвалідністю). Водночас, обмеженням цієї моделі залишається її висока залежність від зовнішніх ресурсів і нестабільність фінансування, що створює ризики переривання навіть успішно започаткованих практик.

Ще однією поширеною формою є консультативні ради та платформи на регіональному рівні, які інтегрують представників влади, бізнесу, профспілок і громадських організацій для вироблення стратегічних рішень у сфері зайнятості. Вони дозволяють мобілізувати зусилля різних акторів для напрацювання спільних рекомендацій, забезпечують прозорість та легітимність управлінських рішень, а також формують основу для довгострокової співпраці. У вітчизняному контексті такий інструмент був передбачений Національною стратегією сприяння розвитку громадянського суспільства (2016-2020), проте його практична реалізація часто обмежувалася консультативними функціями без реального впливу на регіональні програми зайнятості. Це свідчить про потребу у посиленні інституційної спроможності таких рад, наділенні їх реальними механізмами впливу на регіональну політику [8]. Порівняльна характеристика моделей державно-громадського партнерства у регіональній політиці зайнятості подана у таблиці 1.

Таблиця 1.

Порівняльна характеристика моделей державно-громадського партнерства у регіональній політиці зайнятості

Модель	Основні учасники	Сильні сторони	Обмеження	Потенціал для українських регіонів
Тристороннє соціальне партнерство	Влада, роботодавці, профспілки	Баланс інтересів сторін; інституційна стабільність; прозорість рішень	Слабкість профспілок в Україні; недостатня участь громадських організацій	Може стати основою системного соціального діалогу за умови посилення профспілкового руху
Мережеве партнерство	Влада, бізнес, освітні заклади, неурядові організації, наукові установи	Гнучкість; інноваційність; інтеграція ресурсів	Висока потреба у координації; ризик конфліктів інтересів	Сприяє розвитку регіональних кластерів та інноваційних стратегій зайнятості
Проєктне співробітництво	Влада, бізнес, міжнародні донори, громадські організації	Реальні програми працевлаштування; орієнтація на вразливі групи	Залежність від зовнішнього фінансування; відсутність довго-строковості	Доцільне у післявоєнній відбудові для вирішення коротко- і середньострокових завдань
Консультативні ради та платформи	Влада, роботодавці, профспілки, неурядові організації	Прозорість; легітимність рішень; мобілізація ресурсів	Формальний характер у більшості регіонів; слабкий вплив на політику	За умов інституційного посилення можуть стати постійним механізмом регіонального діалогу

Джерело: складено автором

Для України ці моделі можуть стати фундаментом оновлення регіональної політики зайнятості, однак їхнє впровадження вимагає посилення інституційної спроможності місцевих органів влади, розробки правових і фінансових механізмів підтримки, а також активізації ролі громадських організацій і профспілок у локальних процесах.

Ефективність соціального діалогу на регіональному рівні значною мірою залежить й від технологічного забезпечення: платформ, інструментів електронної взаємодії, систем обміну інформацією, е-демократії, цифрової прозорості. Очевидно, що технологічні інновації створюють нові можливості для підвищення участі громадянських інститутів, покращення комунікацій між стейкхолдерами та оптимізації моніторингу реалізації політики зайнятості.

Застосування інформаційно-аналітичних систем, електронних платформ і цифрових реєстрів забезпечує інтеграцію даних про потреби ринку праці, динаміку зайнятості, освітні та професійні траєкторії населення, що дозволяє органам публічної влади, соціальним партнерам і громадським організаціям більш адекватно реагувати на структурні зрушення в економіці та регіональних спільнотах. При цьому важливою умовою є не лише наявність відповідної технічної інфраструктури, а й здатність інститутів громадянського суспільства ефективно інтегруватися у цифрові комунікаційні процеси, забезпечуючи прозорість, підзвітність і зворотний зв'язок у процесі реалізації політики [9].

Технологічне забезпечення соціального діалогу розкривається у трьох взаємопов'язаних напрямах. По-перше, це впровадження електронних консультацій та платформ громадської участі, які дозволяють розширити можливості залучення громадян до формування політики зайнятості на регіональному рівні. По-друге, це розвиток цифрових інструментів моніторингу й прогнозування ринку праці, що спираються на інтеграцію статистичних даних, інформації від центрів зайнятості та роботодавців, а також на алгоритми штучного інтелекту для прогнозування потреб у кваліфікованих кадрах. По-третє, це формування технологічних механізмів взаємодії між органами місцевого самоврядування, бізнес-асоціаціями та профспілками, зокрема шляхом використання спеціалізованих цифрових кабінетів, інтегрованих з національними реєстрами та інформаційними ресурсами [10, 11].

У європейській практиці цифровізація соціального діалогу розглядається як один із пріоритетів забезпечення справедливої та стійкої трансформації ринків праці, що закріплено у стратегічних документах Європейської комісії, зокрема «Європейському стовпі соціальних прав» [12].

Для України імплементація подібних інструментів означає не лише підвищення ефективності регіональної політики зайнятості, але й створення умов для гармонізації національних підходів із європейськими стандартами соціального партнерства. Водночас, викликом залишається нерівномірний рівень цифрової інфраструктури в регіонах, що потребує адресної державної підтримки, а також розвиток цифрових компетентностей представників інститутів громадянського суспільства.

Отже, технологічне забезпечення соціального діалогу виступає інструментом оптимізації комунікацій та є системоутворюючим фактором модернізації регіональної політики зайнятості. Саме воно забезпечує можливість синхронізації управлінських рішень із потребами суспільства, інтеграцію локальних ініціатив у національні та європейські рамки, а також формування якісно нової культури взаємодії між державою та громадянським суспільством. Використання різних моделей державно-громадського партнерства створює комплексний інструментарій для модернізації регіональної політики зайнятості

України, що сприятиме гнучкому реагуванню на виклики ринку праці, стимулюванню економічного розвитку і зміцненню соціальної згуртованості в регіонах.

Висновки. Проведений аналіз демонструє, що сучасною наукою і практикою сформовано базову аргументацію на користь інституалізованого соціального діалогу та мультиакторних партнерств як засобів підвищення ефективності регіональної політики зайнятості. Соціальний діалог і державно-громадське партнерство виступають головними інструментами узгодження інтересів органів влади, роботодавців і працівників, забезпечують інтеграцію ресурсів та знань, необхідних для вирішення проблем зайнятості, професійної адаптації та підвищення конкурентоспроможності робочої сили.

Водночас існують суттєві проблеми та обмеження. Серед них: недостатня кількість системних досліджень щодо трансформації традиційних тристоронніх механізмів у цифрову епоху; обмежена кількість регіонально орієнтованих емпіричних кейсів в українському контексті, особливо у постраждалих від воєнних дій регіонах; брак методологій оцінки впливу мережевих та проєктних моделей партнерства щодо стійкості регіональних ринків праці у довгостроковому вимірі. На практиці в Україні спостерігається низький рівень інституційної спроможності органів місцевого самоврядування, нерівномірний розвиток інфраструктури ринку праці та недостатня активність громадських організацій і профспілок, що стримує реалізацію соціального партнерства на належному рівні.

Ефективне функціонування моделей державно-громадського партнерства у регіональній політиці зайнятості значною мірою залежить від їхньої адаптації до локальних умов та специфіки ринку праці. Модель тристороннього соціального партнерства забезпечує баланс інтересів основних сторін і стабільність соціального діалогу завдяки правовій інституціоналізації процесів у країнах ЄС. Мережеве партнерство відзначається гнучкістю, здатністю інтегрувати різні ресурси та впроваджувати інноваційні рішення; проєктне співробітництво орієнтоване на реалізацію цільових програм і заходів для вразливих груп населення. Консультативні ради та платформи на регіональному рівні забезпечують прозорість і легітимність управлінських рішень та формують основу для довгострокової співпраці між стейкхолдерами.

Особливу увагу слід приділити технологічному забезпеченню соціального діалогу. Використання електронних платформ, інформаційно-аналітичних систем та цифрових реєстрів дозволяє інтегрувати дані про потреби ринку праці, динаміку зайнятості та освітні траєкторії населення, що підвищує здатність органів влади, бізнесу і громадських організацій адекватно реагувати на структурні зміни в економіці та регіональних спільнотах. Цифровізація соціального діалогу відкриває нові можливості для інклюзивності, прозорості та підзвітності процесу прийняття рішень, а також сприяє синхронізації управлінських рішень із потребами суспільства та інтеграції локальних ініціатив у національні й європейські рамки.

З огляду на наведене, можна констатувати, що впровадження різних моделей державно-громадського партнерства створює комплексний інструментарій модернізації регіональної політики зайнятості України. Це сприяє гнучкому реагуванню на виклики ринку праці, стимулюванню економічного розвитку та зміцненню соціальної згуртованості в регіонах. Водночас успішність цих процесів вимагає посилення інституційної спроможності органів місцевого самоврядування, розвитку цифрової інфраструктури, активізації громадських організацій та профспілок, а також адаптації європейських стандартів соціального партнерства до національного контексту.

Література:

1. Employment and Social Developments in Europe 2023. URL : https://op.europa.eu/webpub/empl/esde-2023/

2. Employment. OECD. URL : https://www.oecd.org/en/topics/employment.html

3. Активізація ринку праці і розвиток людського капіталу: в Україні розробляють Стратегію зайнятості населення. 2025. URL : https://www.kmu.gov.ua/news/aktyvizatsiia-rynku-pratsi-i-rozvytok-liudskoho-kapitalu-v-ukraini-rozrobliaiut-stratehiiu-zainiatosti-naselennia

4. А.Кіліміченко. Роль соціального діалогу у забезпеченні права на зайнятість. Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Сер.: Юриспруденція. 2024 № 71. URL : https://doi.org/10.32782/2307-1745.2024.71.25

5. Afonso, António; Alves, José; Beck, Krzysztof, Drivers of migration flows in the European Union : earnings or unemployment?, "International Labour Review", 2025, Tom 164, Nr 2, s. 1-23. URL : https://en.ilr-rit.org/article/pubid/18845/

6. New partnerships in delivering employment services in the labour market. 2025. URL : https://employment-social-affairs.ec.europa.eu/news/new-partnerships-delivering-employment-services-labour-market-2025-06-16_en

7. Employment and Social Developments in Europe (ESDE) 2023. URL : https://op.europa.eu/webpub/empl/esde-2023/

8. Існуючі механізми співпраці органів державної влади з організаціями громадянського суспільства в контексті реалізації Національної стратегії сприяння розвитку громадянського суспільства в Україні 2016-2020. URL : https://www.osce.org/files/f/documents/e/d/303331.pdf

9. SPILNO – digital democracy platforms for citizens, organizations and government institutions. URL : https://oecd-opsi.org/innovations/spilno-digital-democracy-platforms-for-citizens-organizations-and-government-institutions/

10. Україна посилює регіональну цифровізацію. DIGITALSTATE UA. 2025. URL : https://digitalstate.gov.ua/news/govtech/onovlena-diiatsyfrova-hromada-bilshe-mozlyvostey-dlia-rehioniv

11.Цифрова трансформація посилює демократію та стійкість України. DIGITALSTATE UA. 2025. URL : https://digitalstate.gov.ua/uk/news/govtech/in-ukraine-digital-transformation-fuels-democratic-engagement-and-state-resilience

12. Employment, Social Affairs and Inclusion. URL : https://employment-social-affairs.ec.europa.eu/policies-and-activities/european-pillar-social-rights-building-fairer-and-more-inclusive-european-union_en

References:

1. European Commission. (2023). Employment and Social Developments in Europe 2023. Retrieved from: https://op.europa.eu/webpub/empl/esde-2023/

2. OECD (2022). Employment. Retrieved from: https://www.oecd.org/en/topics/employment.html

3. Cabinet of Ministers of Ukraine. (2025). Aktyvizatsiia rynku pratsi i rozvytok liudskoho kapitalu: v Ukraini rozrobliaiut Stratehiiu zainiatosti naselennia [Activation of the Labor Market and Development of Human Capital: Ukraine Develops an Employment Strategy]. Retrieved from: https://www.kmu.gov.ua/news/aktyvizatsiia-rynku-pratsi-i-rozvytok-liudskoho-kapitalu-v-ukraini-rozrobliaiut-stratehiiu-zainiatosti-naselennia [in Ukrainian].

4. Kilimichenko, A. (2024). Rol sotsialnoho dialohu u zabezpechenni prava na zainiatist [The Role of Social Dialogue in Ensuring the Right to Employment]. Naukovyi visnyk Mizhnarodnoho humanitarnoho universytetu. Seriia: Yurysprudentsiia, (71). https://doi.org/10.32782/2307-1745.2024.71.25 [in Ukrainian].

5. Afonso, A., Alves, J., & Beck, K. (2025). Drivers of migration flows in the European Union: earnings or unemployment? International Labour Review, 164(2), 1-23. Retrieved from: https://en.ilr-rit.org/article/pubid/18845/

6. European Commission. (2025). New partnerships in delivering employment services in the labour market. Retrieved from: https://employment-social-affairs.ec.europa.eu/news/new-partnerships-delivering-employment-services-labour-market-2025-06-16_en

7. European Commission. (2023). Employment and Social Developments in Europe (ESDE) 2023. Retrieved from: https://op.europa.eu/webpub/empl/esde-2023/

8. OSCE. (2016). Isnuiuchi mekhanizmy spivpratsi orhaniv derzhavnoi vlady z orhanizatsiiamy hromadianskoho suspilstva v konteksti realizatsii Natsionalnoi stratehii spryiannia rozvytku hromadianskoho suspilstva v Ukraini 2016–2020 [Existing Mechanisms of Cooperation between State Authorities and Civil Society Organizations in the Context of Implementing the National Strategy for Promoting Civil Society Development in Ukraine 2016-2020]. Retrieved from: https://www.osce.org/files/f/documents/e/d/303331.pdf [in Ukrainian].

9. SPILNO – digital democracy platforms for citizens, organizations and government institutions. Retrieved from: https://oecd-opsi.org/innovations/spilno-digital-democracy-platforms-for-citizens-organizations-and-government-institutions/

10. DigitalState UA. (2025). Ukraina posylyuie rehionalnu tsyfryzatsiiu [Ukraine Strengthens Regional Digitalization]. Retrieved from: https://digitalstate.gov.ua/news/govtech/onovlena-diiatsyfrova-hromada-bilshe-mozlyvostey-dlia-rehioniv [in Ukrainian].

11. DigitalState UA. (2025). Tsyfrova transformatsiia posylyuie demokratiiu ta stiikist Ukrainy [Digital Transformation Strengthens Democracy and Resilience of Ukraine]. Retrieved from: https://digitalstate.gov.ua/uk/news/govtech/in-ukraine-digital-transformation-fuels-democratic-engagement-and-state-resilience [in Ukrainian].

12. European Commission. Employment, Social Affairs and Inclusion. Retrieved from: https://employment-social-affairs.ec.europa.eu/policies-and-activities/european-pillar-social-rights-building-fairer-and-more-inclusive-european-union_en